

Λαϊκή τέχνη

Φωτό 1. Πέρυσι. Ο λαϊκός καλλιτέχνης άστεγος. Όνομα έργου: "Marfin FBI CIA ΔΝΤ Μιχάλης", Μάης του 2010.

Φωτό 2. Φέτος. Ο λαϊκός καλλιτέχνης αποκτά δικό του εκθεσιακό χώρο. Όνομα έργου: "Δεν ξεχνάμε την προδοκία ΟΥΤΕ ΣΤΗ ΜΑΡΦΙΝ", Ιούνης του 2011.

Φωτό 3. Ο λαϊκός καλλιτέχνης δεν στερείται ιστορικής μνήμης. Όνομα έργου: "Ο λαός δεν ξεχνά, τους προδότες τους κρεμά (και μετά διαδηλώνει ειρηνικά)", Ιούνης του 2011

Βγήκε και κάτι καλό απ' το Σύνταγμα: ο ανώνυμος λαϊκός καλλιτέχνης που ένα χρόνο πριν περιφερόταν άστεγος, σήμερα έχει βρει μια ζεστή φωλίτσα όπου συνεχίζει τη μακρά παράδοση της ελληνικής λαϊκής τέχνης η οποία, όπως όλοι γνωρίζουμε, κρατάει τουλάχιστον από τον Θεόφιλο. Επίσης έχει βρει το κατάλληλο κοινό για να παρακολουθεί τις αναζητήσεις του, κατά συνέπεια η τέχνη του ωριμάζει σαν το καλό κρασί. Χώρια που συμφωνεί μαζί μας στο λεπτό θέμα της σύνδεσης μεταξύ "διαμαρτυριών για τον Οτσαλάν" του 1999 και "αγανακτισμένων της πλατείας Συντάγματος" του 2011. Με την πρώτη ευκαιρία να γνωριστούμε!

Αγανάκτηση τίγκα!

(Γιατί δεν πάμε στο Σύνταγμα ούτε δεμένοι)

Πολλοί γνωστοί μας παραξενεύονται που δεν περνάμε από την πλατεία Συντάγματος παρά μόνο ινκόγκνιτο και με διάθεση που κανονικά θα ταίριαζε σε επισκέπτη ζωολογικού κήπου. Κατά τη γνώμη τους θα έπρεπε να πάμε στο Σύνταγμα εμείς που "τα λέμε ωραία" και να χρησιμοποιήσουμε το φιλόξενο βήμα της "άμεσης δημοκρατίας"... για να τα πούμε ακόμη καλύτερα.

Το ξεκαθαρίσαμε και στο προηγούμενο τεύχος, αλλά τώρα θα κάνουμε άλλη μια προσπάθεια. Κατά τη γνώμη μας λοιπόν, τα όσα εκτυλίσσονται στην πλατεία Συντάγματος δεν είναι διόλου πρωτοφανή. Αν μάλιστα κάνουμε τον κόπο να ψάξουμε έστω από το 1999 και μετά, θα βρούμε "πρωτοπόρα πλήθη" να φαν κι οι κότες. Πρώτα οι συγκεντρώσεις ενάντια "στην παράδοση του Οτσαλάν στην Τουρκία" το 1999. Έπειτα τα "μεγαλειώδη αντιπολεμικά συλλαλητήρια" του 2003. Έπειτα οι "χαρούμενες συγκεντρώσεις" τότε που η εθνική ποδοσφαίρου της Ελλάδος επέλαυε στα σαλόνια της Ευρώπης το καλοκαίρι του 2004. Ακολούθως οι "βουβές συγκεντρώσεις" των μαυροφορεμένων μπλόγκερ ενάντια στους εμπρησμούς του 2007. Και τώρα οι "αγανακτισμένοι" του Συντάγματος.

Μπορεί να έχει κι άλλα. Μη βιαστείτε πάντως να χαρακτηρίσετε όλες αυτές τις εκδηλώσεις άσχετες μεταξύ τους. Εμείς από τη μεριά μας βρίσκουμε πολλά κοινά. Και πρώτα απ' όλα την ιδέα της πολιτικής ως συσώρευσης πλήθους. Την ιδέα ότι, όχι απλά η επιτυχία, αλλά πολύ περισσότερο η αλήθεια μιας πολιτικής εκδήλωσης μετριέται άμεσα με την ποσότητα των συγκεντρωμένων, ασχέτως του τι υποστηρίζουν, ασχέτως και του κατά πόσο υποστηρίζουν όλοι τα ίδια. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Στο Σύνταγμα μπορούμε να εντοπίσουμε ρυακία που συγκλίνουν από πληθώρα ιστορικών και κοινωνικών (π)ληγών. Εδώ βρίσκουμε τη σύγχρονη πραγμάτωση της αριστερής έννοιας του "λαού και του δικίου του" που είναι πέραν πάσης κριτικής. Εδώ βρίσκουμε τη μεταμοντέρνα έννοια του λόγου ως καστικού αχταρμά ισότιμων (και ανεύθυνων) ατομικών "απόψεων" που συνυπάρχουν, πραγματώνοντας με διαύγεια τη συνήθως σκοτεινή θέση σύμφωνα με την οποία "το μέσο είναι το μήνυμα". Εδώ βρίσκουμε την αντιγκλόμπαλ αντίληψη της γιγάντιας πολύχρωμης διαδήλωσης που θα αναγκάσει την εξουσία να υποχωρήσει (πού αλήθεια;) προς στον δυσοίωνα συνδυασμό ταμπούρλου και μπάχαλου. Εδώ βρίσκουμε την πατριωτική αντίληψη του έθνους που ζυγό δεν υποφέρει. Εδώ βρίσκουμε την λενινιστική αντίληψη της κακιάς ώρας σύμφωνα με την οποία η επανάσταση θα ξεσπάσει μόλις ο μεταμφιεσμένος σε χίπη μαοϊκός καθοδηγητής κατορθώσει να τουμπάρει τη σωστή ποσότητα αδαούς "λαού"...

Και τελικά, όχι, το μόνο που δεν θα βρούμε είναι έστω την μηδαμινότερη υποψία αντικρατισμού. Δεν αμφιβάλουμε ότι το χουλγκάνικο σιχτήρισμα των βουλευτών και "των θεσμών" μπορεί να περνάει για αντικρατισμός σε ορισμένους κύκλους. Κατά τη γνώμη μας όμως, θα έπρεπε οι συμπαθούντες να το ξανασκεφτούν

και μόνο στη θέα της ελληνικής σημαίας που κυματίζει στο Σύνταγμα με πολύ περισσότερη άνεση από οποιονδήποτε συνδυασμό μαύρου και κόκκινου. Πράγματι, ο συνδυασμός σιχτήρισμα της βουλής και αποθέωσης της ελληνικής σημαίας είναι μονοσήμαντα εύγλωττος: αυτό που σημαίνεται εδώ είναι η νοσταλγία εκείνου του κράτους που είναι πραγματικά πατριωτικό, ή για να το πούμε καλύτερα μιας κάποιας ιδεατής μορφής του κράτους δίχως τις προομιξίες των "δημοκρατικών θεσμών" που φθείρονται και διαφθείρονται, νοσταλγία για εκείνο το κράτος που υπάρχει κάπου στον κόσμο των πλατωνικών ιδανικών κι εμείς ως τώρα βλέπουμε μόνο τον ίσκιό του. Άντε να κάνουμε μια παραχώρηση: Στην καλύτερη των περιπτώσεων η νοσταλγία που κατακλύζει την πλατεία Συντάγματος αναφέρεται σε εκείνο το κράτος μεσολαβητή που διόριζε και προνοούσε για την ευημερία, που δένει τα κρατικά κονδύλια με αντάλλαγμα ψήφους, που πίεζε και μπορούσε να γίνει αντικείμενο πιέσεων -είναι πάνδημη σπονδή στις μεσολαβήσεις που τώρα μας λένε πως χάθηκαν. Στη χειρότερη των περιπτώσεων όμως, η νοσταλγία αναφέρεται στο κράτος που έρχεται και βάζει τάξη στο χάος, που διεκδικεί τη χαμένη εθνική κυριαρχία και με την ευκαιρία και τα "εθνικά δίκαια", που κυβερνά και "πατάσσει" με σιδερένιο χέρι.

Αν θέλουμε περαιτέρω αποδείξεις για όλα αυτά, καλά θα κάνουμε να ψάξουμε την πλατεία για έστω την παρρησιώδη υποψία αντιρατσισμού. Μπορεί στους ενθουσιασμένους με τον λαϊκό ξεσηκωμό κάτι τέτοιες απαιτήσεις να φαίνονται ψιλά γράμματα, αλλά εμείς θα επιμεινουμε. Πιθανότατα επειδή η ιστορία έχει χιούμορ, η έναρξη εργασιών των αγανακτισμένων της πλατείας Συντάγματος συνέπεσε με τη λήξη του πενήντημου ρατσιστικού πογκρόμ εναντίον των μεταναστών του κέντρου της Αθήνας. Οι αγανακτισμένοι όμως, μπορεί να έχουν αγανακτήσει με χίλια πράγματα, το 90% των οποίων βρίσκονται εκτός χώρας, στα σίγουρα όμως δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή για το γεγονός ότι οι γειτονιές γίνονται πεδία δράσης φασιστικών συμμοριών, σωμάτων ασφαλείας και μαφίας. Ούτε μισό από τα πανώ που σοφίζεται η γόνιμη λαϊκή φαντασία δεν αναφέρεται στον ρατσισμό που τρώει τα σωθικά ετούτης της κοινωνίας. Και ακόμη χειρότερα: ακόμη και ο καλοπροαίρετος που θα δεχθεί ότι "ο λαός" είναι υπερβολικά λούμπεν για να καταλάβει ότι ο ρατσισμός δεν είναι καλό πράγμα, αρκεί να περιηγηθεί ελάχιστα μεταξύ των "πολιτικοποιημένων" της πλατείας για να ακούσει δέκα φορές ότι "ασχολούμασταν με... (βάλτε ό,τι αντιρατσιστικό σας βρίσκεται πρόχειρο), αλλά προέκυψε το Σύνταγμα και το αφήσαμε". Ο διαχωρισμός μεταξύ αντιρατσισμού και Συντάγματος μπορεί να φαίνεται αθέλητος, είναι όμως ουσιαστικός. Γιατί, κακά τα ψέματα, τα "πολιτικοποιημένα" κομμάτια της πλατείας συντάγματος, δεν το γουστάρουν το αντιρατσιστικό, το υποτιμούν, πολλοί έχουν και κάποιες "αμφιβολίες" περί του κατά πόσο "χωράμε" ή "δεν χωράμε", αλλά δίχως την κατάλληλη παραίνεση τις κρατούν για τον εαυτό τους.

Βέβαια τα αισθήματα είναι μάλλον αμοιβαία: τα πλήθη των αγανακτισμένων σωρεύονται απεριόριστα, αλλά οι μετανάστες εργάτες της πόλης εμφανίζονται κυρίως στον γνωστό ρόλο του μικροπωλητή. Ίσως γιατί δεν αγανακτούν και τόσο πολύ με το μεσοπρόθεσμο. Ίσως γιατί, στη θέση που βρίσκονται, ο Πάγκαλος αδυνατεί να τους κάνει να αγανακτήσουν ("-να ρε κλωσέλληνες, μαζί τα φάγατε"). Ίσως γιατί φοβούνται μπρος στους γνήσιους φασίστες που μαζεύονται στο Σύνταγμα δίχως να ανοίξει ρουθούνι. Ίσως τελικά γιατί νιώθουν φόβο, περιφρόνηση και απέχθεια σε ίσα μέρη μπροστά σε μια εργατική τάξη που προτιμά να φαντασιώνει πως είναι οτιδήποτε άλλο, αρκεί να μην είναι εργατική τάξη.

Γι' αυτό άλλωστε επιμένουμε στον αντιρατσισμό. Γιατί κατά τη γνώμη μας ο αντιρατσισμός δεν είναι ιδεολογική πολυτέλεια που προορίζεται για τους εξευγενισμένους εγκεφαλικούς ουρανόσκους κολοσσών της διανόησης, αλλά αποτελεί την ελάχιστη ένδειξη στοιχειώδους ταξικής συνείδησης, την ελάχιστη ένδειξη ότι η όποια "αγανάκτηση" είναι έστω και στοιχειωδώς ταξική. Επίσης κατά τη γνώμη μας, δεν μπορεί να υπάρξει σήμερα κίνηση με ταξικό πρόσημο δίχως να προωθεί έστω και ελάχιστα την ενότητα μεταξύ Ελλήνων και μεταναστών εργατών. Και επαληθευόμαστε: στα πανώ του Συντάγματος οι λέξεις "αφεντικό", "δουλειά", "μισθός" και άλλα τέτοια μπανάλ συναγωνίζονται σε σπανιότητα τις λέξεις "μετανάστες" και "ρατσισμός". Ακριβώς όπως πρέπει δηλαδή.

Ας τα βάλουμε τώρα κάτω. Αγανάκτηση τίγκα, αλλά είναι ενάντια στο κράτος; Όσοχι! Είναι ενάντια στο έθνος; Όσοχι! Είναι ενάντια στο κεφάλαιο; Όσοχι! Είναι ενάντια στους φασίστες και τον ρατσισμό; Όσοχι! Ε, γι' αυτό δεν πάμε στην πλατεία Συντάγματος. Γιατί είμαστε ελιτιστές του κερατά! Αλλά και γιατί, εκτός από τον ελιτισμό, έχουμε κι ένα κουσούρι παραπάνω. Μας έχει κολλήσει η ιδέα (και όπως όλοι ξέρουν, οι ιδέες είναι τα χειρότερα κουσούρια) ότι οι καιροί που ζούμε είναι πραγματικά καιροί ραγδαίων αλλαγών. Ότι αυτά που λένε τα αφεντικά για το "τέλος της μεταπολίτευσης" τα λένε στ' αλήθεια. Ότι το αγαθό κράτος δεν θα ξαναγυρίσει στο σπιτικό μας έπειτα από μια προσωρινή απιστία. Νομίζουμε ότι τώρα που μιλάμε, τώρα που οι αγανακτισμένοι επικαλούνται αυτό που έχει καθεί ανεπιστρεπτή, το κράτος ετοιμάζεται να παρουσιαστεί σε όλο του το μεγαλείο, στην πιο ουσιαστική του ενσάρκωση: της κοινωνικής δομής στην οποία έχει ανατεθεί το μονοπώλιο της βίας. Καθώς αυτή η εμφάνιση μεθοδεύεται, η απαίτησή μας για αντικρατισμό, για ταξική συνείδηση, για αντιρατσισμό, με λίγα λόγια για έναν γνήσιο ταξικό ανθελληνισμό θα παύει να είναι ελιτιστική απαίτηση περιθωριακών. Και θα γίνεται όλο και περισσότερο ο μοναδικός ρεαλιστικός δρόμος... πώς να το πούμε τώρα... εξόδου από την κρίση!

Ας ηρεμήσουμε τώρα και ας το πούμε ξεκάθαρα. Τελικά όχι, στο Σύνταγμα δεν πάμε ούτε δεμένοι. Όχι γιατί απαξιούμε. Αλλά γιατί σιχαινόμαστε και ανησυχούμε σε ίσες δόσεις.

Οι φασίστες που ντύθηκε Τουταγχαμών και άλλες βαλκανικές συνομιλίες

Κόιτα να δεις μαλακία! Εκεί που το πάγιο θεώρημα περί “παρακρατικών κουκουλοφόρων” πήγαινε να αποδειχθεί, εκεί που το “σατανικό σχέδιο της κυβέρνησης με τους κουκουλοφόρους του Παπουτσή” που είχε καταγγείλει προκαταβολικά ο Μίκης Θεοδωράκης έπαιρνε σάρκα και οστά, οι “κουκουλοφόροι που συνεννοούνταν με τα ΜΑΤ μπροστά στη βουλή” αποδείχθηκαν “φασίστες συνδικαλιστές της ΕΘΕΛ” και οι “κουκούλες” αποδείχθηκαν γάζες τύπου Αιγυπτιακής μούμιαιας που οι φασίστες είχαν αποκομίσει κατά τη διάρκεια προηγούμενης περιποίησης (παρεμπιπτόντως, ο ερασιτέχνης ταρκευτής αξίζει συγχαρητήρια για την καλή του δουλειά). Οπότε τελικά οι αριστεροί μισοπαράτησαν την καταγγελία των “κουκουλοφόρων του Παπουτσή” και μισοέπιασαν την καταγγελία της “συνεργασίας παρακράτους και ελληνικής αστυνομίας”.

Φυσικά, οι αριστεροί που ανησυχούν για τις παρακρατικές διασυνδέσεις της ελληνικής αστυνομίας θα μπορούσαν να έχουν περάσει μια βόλτα από την οδό Γ' Σεπτεμβρίου μέσα στο Μάη. Εκεί θα έβλεπαν τριάντα ακροδεξιούς να δέρνουν περαστικούς και εξήντα μπάτσους να βοηθάνε όσο μπορούν, οπότε θα μπορούσαν έπειτα να καταγγείλουν στη Βουλή όσο τραβάει η ψυχή τους και μάλιστα με ακλόνητες αποδείξεις και χωρίς φασίστα ντυμένο Τουταγχαμών να διεκδικεί τη συμπάθεια. Επίσης, μιας και το 'φερε η κουβέντα, θα μπορούσαν να είχαν κάνει καμιά επερώτηση για τις σχέσεις μεταξύ του πληρωμένου δολοφόνου κυρίου Ρήγα και του Α.Τ. Αγίου Παντελεήμονα. Αλλά δεν έκαναν τέτοιο πράγμα.

Τώρα που το σκεφτόμαστε όμως, στα σοβαρά, λέτε το πραγματικό πρόβλημα των αριστερών να είναι η συνύπαρξη της ελληνικής αστυνομίας με τους φασίστες; Δύσκολο μας φαίνεται, και εδώ που τα λέμε και κάπως άδικο για την ελληνική αστυνομία. Διότι οι “συνδικαλιστές της ΕΘΕΛ” που τυγχάνουν κάπως παρακρατικοί, προφανώς συνυπάρχουν και συνεργάζονται με τους συνδικαλιστές της αριστεράς για χρόνια στο ίδιο σωματείο (βγάζουν και ένα έντυπο χάρμα, αν ενδιαφέρεστε). Οπότε τι να πει κανείς; Ότι η συνεργασία με τους φασίστες επιτρέπεται για τους αριστερούς συνδικαλιστές και απαγορεύεται για τους άνδρες της ελληνικής αστυνομίας; Γιατί δηλαδή; Δεν έχουν όλοι οι Έλληνες τα ίδια δικαιώματα; Επιτέλους πού ζούμε πια; Σε καμιά μπανανία;

Ποιος βραάει το τούμπανο (και ποιος χορεύει σάμπα;)

Εδώ που τα λέμε βέβαια, δεν πρόκειται ακριβώς για καταγγελία της συνεργασίας αστυνομίας και φασιστών. Η μήνυση που κατέθεσε ο Τσίπρας εναντίον των μπάτσων, περιλαμβάνει τις εξής γραμμές:

Ταυτόχρονα η αποδεδειγμένη πλέον και στοιχειοθετημένη αγαστή συνεργασία των αστυνομικών “αποκατάστασης τάξης” με κουκουλοφόρους και ακραία στοιχεία, που επίσης ασκούν βία στο πλαίσιο ειρηνικών διαδηλώσεων δεν μπορεί να παραμείνει ανέλεγκτη (...) [Ολόκληρο το έξοχο κείμενο στην Αυγή, 2/7/2011, με τίτλο “Ο Αλέξης Τσίπρας στον εισαγγελέα Αρείου Πάγου”]

Είδετε πουθενά τίποτα φασίστες; Ούτε κι εμείς. Μόνο “ακραία στοιχεία που ασκούν βία” βλέπουμε! Πλάκα δεν έχει η κωλοτούμπα από την αριστερή μπαχαλογαγνεία του Δεκέμβρη 2008 στην εκ νέου ανακάλυψη των “προβοκατόρων” του Ιούνη 2011; Το έχουμε ξαναπεί αλλά η επανάληψη δεν βλάπτει. Το πραγματικό πρόβλημα των αριστερών είναι ότι το κράτος αναγγέλλει τον μετασχηματισμό του σε μια μορφή που (το κράτος αναγγέλλει και οι αριστεροί φοβούνται ότι) δεν χωράει πια την αριστερά. Το πραγματικό πρόβλημα των αριστερών είναι ότι πρέπει να ανακαλύψουν για τον εαυτό τους έναν τρόπο χρήσιμης συμμετοχής σε αυτή τη νέα μορφή του κράτους και να πείσουν και τους αρμόδιους ότι αυτή η χρησιμότητα είναι όντως υπαρκτή. Αυτή η αναζήτηση χρήσιμης επανενσωμάτωσης στον κρατικό κορμό είναι απαραίτητη-

τη, δυστυχώς όμως, η φαντασία και η επινοητικότητα έχουν εγκαταλείψει την κρατικοδίαιτη αριστερά. Οπότε παλιά τους τέχνη κόσκινο. Από τη μια (ξανα)ανακαλύπτουν στο προσπαθούν να πουλήσουν τον κράτος τον αριστερό πατριωτισμό. Από την άλλη (ξανα)ανακαλύπτουν και προσπαθούν να πουλήσουν στο κράτος τον εκτονωτικό καταπραυντικό ρόλο της αριστερής μεσολάβησης της ταξικής σχέσης. Από εδώ προέρχεται η αναβίωση της μυθολογίας περί “προβοκατόρων” και “κρατικοδίαιτων κουκουλοφόρων”. Γιατί αυτό που εξελίσσεται είναι το ίδιο παλιό σχέδιο “ειρηνικών διαμαρτυριών” που δόθηκε αν αφεθούν στον ειρηνισμό τους θα... (βάλτε ό,τι θέλετε). Φυσικά τίποτα δεν θα κάνουν, και η απόδειξη είναι η “Δεύτερη Κυριακή πανευρωπαϊκής μάζωξης”, ημέρα κατά την οποία εκατοντάδες χιλιάδες ατόμων μαζεύτηκαν στο Σύνταγμα αλλά σήμερα δεν τη θυμούνται ούτε αυτοί που την εκθείαζαν, προφανώς γιατί δεν είχε μπάχαλα! Πράγματι, το σχέδιο των “ειρηνικών διαμαρτυριών” προϋποθέτει στα πολύ σοβαρά και στα πολύ μουλωχτά τη συμμετοχή των “κουκουλοφόρων” (ακόμη καλύτερα: της ταξικής βίας) στο ρόλο του “προβλήματος” το οποίο μόνο η αριστερά μπορεί να ελέγξει από το γνωστό δρόμο: καταρχήν καταγγέλλοντας για πράκτορα την ουρά της στη συντηρητική πασιφιστική βάση της. Κατόπιν στρέφοντας τη βάση εναντίον της ουράς. Και τελικά κρατώντας την ουρά στη θέση της ουράς (στο δρόμο και κυρίως στα λόγια) μέχρι την άφιξη της (δικαιολογημένης) κρατικής καταστολής.

Οπότε (σκέφτονται οι αριστεροί) αν έχουμε αρκετό από το “πρόβλημα” (αν η ταξική βία οξύνεται παραμένοντας στον ρόλο της ουράς) και ακόμη περισσότερη από τη “λύση” (οι ειρηνιστές πληθαίνουν και τελικά διαμορφώνεται μια σεβαστή ποσότητα ανθρώπων που πιστεύουν με τα σωστά τους ότι οι λογαριασμοί τους με τα αφεντικά θα λυθούν βαρώντας ταμπούρα), ίσως το κράτος να θυμηθεί τη χρησιμότητά μας. Αν μάλιστα “η λύση” καταφέρει να εκφραστεί και εκλογικά... τύφλα να 'χουν τα μεγαλεία του συμφώνου Σοφούλη - Σκλάβαινα! Γιατί, για να μην το ξεχάσουμε, το άλλο νεκραναστημένο αίτημα της αριστεράς δεν είναι άλλο από την απλή αναλογική, το εκλογικό σύστημα που εγγυάται την ανάγκη μετεκλογικών συνεργασιών...

Θα το δεις και το πουλάκι!

Η πολύ λιγότερο προβληματική απ' ό,τι θα περίμενε κανείς συνύπαρξη “αριστερών” και κάθε λογής ακροδεξιών περνάει κάπως... ασχολίαστη από τους “πολιτικοποιημένους της πλατείας”. Κακώς, γιατί εμείς νομίζουμε ότι πρόκειται για μία από τις ελάχιστες γνήσιες συνεισφορές της αμεσοδημοκρατικής πλατείας στην ελληνική πολιτική ζωή. Θα λέγαμε μάλιστα ότι εδώ όντως “κάτι νέο γεννιέται” αν δεν φοβόμασταν ότι είναι κάπως παλιό, τουλάχιστον όσο και η ιδέα της εθνικής ενότητας. Κατά τα άλλα το βαθύτερο μήνυμα της σύνθεσης πρέπει να είναι σαφές: Εκεί που παίρνεις τη ζωή σου στα χέρια σου... σκάει μύτη το πουλάκι!

Είναι η νύχτα της ψήφου εμπιστοσύνης προς την κυβέρνηση και κατά τα φαινόμενα το “συνδικάτο της ΕΘΕΛ” έχει απαρτία.